

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obvinenému **L. K. a spol.** pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné na neverejnom zasadnutí konanom 9. februára 2017 v Bratislave o sťažnostiach obvinených **L. K., I. C., B. B., M. J., I. B. a T. G.** proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 1. februára 2017, sp. zn. 2Tp/2/2017, takto

rozhodol:

I. Podľa § 194 ods. 1 písm. a), ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie **sa zrušuje** vo výrokoch týkajúcich sa obvinených **I. C., M. J. a I. B.**.

Podľa § 79 ods. 1 Tr. por. **sa obvinení I. C., nar. X. v K., M. J., nar. X. v R. a I. B., nar. X. v B., ihneď prepúšťajú na slobodu.**

II. Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. **sa sťažnosti obvinených L. K., B. B. a T. G. zamietajú.**

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd uznesením z 1. februára 2017, sp. zn. 2Tp/2/2017, rozhodol podľa § 72 ods. 2 Tr. por. o vzatí obvinených **L. K. a T. G.** do väzby z dôvodov uvedených § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. a obvinených **I. C., B. B., M. J. a I. B.** z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. s tým, že táto začala u nich plynúť 29. januára 2017 konkrétne u obvineného **L. K.** o 18:50 hod., u obvineného **T. G.** o 05:15 hod., u obvineného **I. C.** o 05:01 hod., u obvineného **B. B.** o 05:05 hod., u obvineného **M. J.** o 05:16 hod. a u obvineného **I. B.** o 05:00 hod.

Súčasne podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. *per analogiam* s poukazom na čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd väzbu u menovaných nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a u obvinených B. B. a T. G. zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. neprijal ich písomné sľuby.

Ihneď po vyhlásení tohto uznesenia podali proti nemu obvinení L. K., I. C., B. B., M. J., I. B. a T. G. sťažnosti, ktorých rozsah vymedzili tak, že tieto smerujú voči všetkým výrokom, ktoré sa ich týkajú.

Obvinený L. K. v odôvodnení podanej sťažnosti poukazuje na to, že od údajného spáchania skutkov uplynula dlhšia doba, pričom samotné trestné stíhanie bolo začaté už 4. februára 2016. V rámci tohto dlhého časového obdobia orgány činné v trestnom konaní nezaadokumetovali žiadne trestno-právne postihnutelné konanie vo veci údajne zaangažovaných osôb, nezaznamenali a nezaadokumentovali ani kontakty medzi týmito osobami, čo je podľa sťažovateľa viac ako nezvyčajné, až zarážajúce. Podľa obvineného nebol doteraz vykonaným dokazovaním zaznamenaný a potvrdený žiadny jeho záujem na prípadnom ovplyvňovaní svedkov, alebo spoluobvinených. Neexistuje o tom jediný dôkaz, či už priamy alebo nepriamy, ktorý by nasvedčoval dôvodu na kolúznú väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. Sťažovateľ pritom tvrdí, že uplynutie obdobia siedmich rokov od údajného spáchania skutkov v bode 7 a 12 uznesenia o vznesení, výrazne spochybňuje dôvody kolúznej väzby, prípadne obavu z pokračovania v trestnej činnosti a výrazne znižuje stupeň nebezpečnosti údajných spáchaných skutkov. Z toho podľa obvineného logicky vyplýva, že medzi uvedenými osobami neexistujú žiadne bližšie väzby a také vzťahy, ktoré by umožňovali robiť nátlak a vyvíjať vplyv na iné osoby, pričom doposiaľ vykonaným vyšetrovaním sa nepodarilo preukázať tvrdenia prokurátora, že v danej trestnej veci ide o zločineckú skupinu osôb, ich vzájomné vzťahy a prepojenie, vzťahy nadriadenosti a podriadenosti a lojálnosť nižšie postavených členov skupiny k vyššie postaveným. V tejto súvislosti obvinený namieta, že všetky skutkové tvrdenia orgánov činných v trestnom konaní sú založené výlučne na výpovediach spolupracujúcich svedkov, ktorých výpovede sú spochybniteľné hlavne preto, že tieto osoby boli alebo sú trestne stíhané v iných závažných trestných veciach, ich výpovede sú účelové, tendenčné a hlavne zisťné, v snahe dosiahnuť pre seba neprímerané výhody. Ďalej tvrdí, že väzba u obvineného nemôže nahradiť nečinnosť,

prípadne neschopnosť orgánov činných v trestnom konaní, nesmie byť prostriedkom na získanie priznania, ani na uľahčenie trestného stíhania pre orgány činné v trestnom konaní.

Vo vzťahu k trestnému činu podľa § 296 Tr. zák. v bode 1 uznesenia o vznesení obvinenia namieta, že predmetný skutok je formulovaný príliš neurčito a všeobecne. Podľa sťažovateľa je potrebné aspoň v určitej miere dať do súvisu činnosť, resp. členstvo alebo podporu zločineckej skupiny s konkrétne opísanými skutkami, ktorých sa táto zločinecká skupina mala dopustiť, a musí byť konkretizovaný spôsob ich participácie na činnosti skupiny vo vzťahu ku skutku, príp. skutkom, za ktoré je vznesené obvinenie. Ak tieto skutočnosti nie sú splnené, nie je dôvodné ani trestné stíhanie osôb, ktoré by takýmto neurčitým spôsobom mali byť začlenené do štruktúr zločineckej skupiny bez špecifikácie, na akých násilných a majetkových trestných činoch sa mali podieľať.

Predovšetkým vyššie uvedené skutočnosti neboli podľa sťažovateľa zohľadnené súdom prvého stupňa, ktorý rozhodoval o jeho vzatí do väzby, a preto navrhuje napadnuté uznesenie v tejto časti zrušiť a prepustiť ho na slobodu.

Obvinený T. G. v dôvodoch podanej sťažnosti v prvom rade namieta, že z výroku uznesenia o vznesení obvinenia nie je zrejmé, ktorá z aktivít, teda založenie, zosnovanie alebo podporovanie zločineckej skupiny mu je kladená za vinu. Zdôraznil, že je obvinený zo spáchania výlučne zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. por. Z toho podľa neho vyplýva, že by mal byť údajne podporovateľ zločineckej skupiny. Naproti tomu vo výrokovej časti predmetného uznesenia je uvedené „*členovia zločineckej skupiny obv. T. G. a P. B.*“. Z toho podľa sťažovateľa plynie, že by mal údajne ako člen zločineckej skupiny túto založiť alebo zosnovať, na základe čoho považuje výrok predmetného uznesenia za zmätočný, opísaný skutok za nejasný a neurčitý a uznesenie pre absenciu úvah, akými sa orgány činné v trestnom konaní pri rozhodovaní riadili, z ktorých dôkazov vychádzali a ktoré skutočnosti považovali vo vzťahu k jeho osobe za preukázané, za nepreskúmateľné a teda nezákonné. Popiera pritom, že bol, resp. v súčasnej dobe je, členom nejakej „ochranky“ s tým, že nevie, čo presne tento pojem v uvedenom slovnom spojení znamená. V ďalšej časti polemizuje s odôvodnením uznesenia o vznesení obvinenia a tvrdí, že svedkovia J. W., R. B., M. Š., T. M. a P. L., ktorí spomínajú jeho prítomnosť, sa vyjadrujú iba o jeho prítomnosti pri určitých udalostiach, ktoré sú uvedené nekonkrétne a nie je zrejmé akú funkciu mal plniť a čo všetko mal pri týchto udalostiach vykonávať. S poukazom na záver

sudcu pre prípravné konanie, že „V zásade je teda vylúčená situácia, že je niekto všeobecne označený za osobu, ktorá ... pácha trestné činy násilného alebo majetkového charakteru ... bez toho, aby takáto trestná činnosť násilného alebo majetkového charakteru nebola v rámci ďalších skutkov opísaná alebo a nebola za ňu vznesené obvinenie. Ak sa tak nestane, ide naozaj o nezákonný a nedôvodný spôsob generalizácie trestnej činnosti“, sťažovateľ tvrdí, že nie je dôvod na trestné stíhanie jeho osoby a vzhľadom na to nebol a nie je dôvod na jeho väzobné stíhanie. Zároveň vyhlásil, že si nie je vedomý toho, že by bol členom akejkoľvek zločineckej skupiny alebo zoskupenia osôb, ktoré by mali alebo mohli páchať akúkoľvek protiprávnu činnosť. Závery, ku ktorým dospeli orgány činné v trestnom konaní v tejto trestnej veci, považuje za neprijateľné, iracionálne a v konečnom dôsledku za nespravodlivé a nepresvedčivé.

V ďalšej časti obvinený namieta, že mu, resp. jeho obhajcovi, bolo vyšetrovateľom odopreté nazretie do spisového materiálu, čím mu bolo znemožnené, aby sa náležite vyjadril k veciam, ktoré sa mu kladú za vinu, čím mu bolo odopreté právo na obhajobu.

Obvinený ďalej namieta, že sa dlhodobo, už deväť rokov, zdržuje na adrese svojho bydliska, kde býva so svojou manželkou, nespáchal žiaden trestný čin, nemá dôvod sa skrývať, pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné konanie a neexistuje trestná činnosť, v ktorej by mohol pokračovať, ktorú by mohol dokončiť alebo sa pokúsiť vykonať, pripravovať alebo ktorou by hrozil. S P. B. a jeho rodinou sa stretáva sporadicky, od začiatku roka 2016 nie je v žiadnom kontakte s P. V., s inými obvinenými sa nestretáva, ani nijakým spôsobom nekontaktuje, pričom od skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, uplynulo takmer sedem rokov.

Napokon tento sťažovateľ namieta, že jeho zadržanie vyšetrovateľom bolo v rozpore so zákonom, keďže ak s ním chcel vykonať nejaký procesný úkon, nič mu nebránilo ho predvolať a až v prípade, že by sa to nepodarilo, zabezpečiť jeho predvedenie. V tejto súvislosti obvinený zdôraznil, že z hľadiska princípu zdržanlivosti, primeranosti, subsidiarity, proporcionality a fakultatívnosti, musí byť zadržanie obvineného „nevyhnutné pre dosiahnutie účelu trestného konania“, najmä neodkladné a nie „účelové“. Podľa sťažovateľa postupoval vyšetrovateľ účelovo iba z dôvodu, aby mohol podať návrh na väzbu preto, aby ho takto prinútil „spolupracovať“ s políciou pri usvedčovaní osôb, ktoré boli označené ako členovia zločineckej skupiny „T.“.

V podstate z týchto dôvodov obvinený T. G. žiada, aby bol ihneď prepustený na slobodu, nakoľko neexistovali ani neexistujú dôvody na jeho zadržanie.

Obvinený I. C. v dodatočne predložených dôvodoch sťažnosti spochybňuje predovšetkým dôvodnosť jeho trestného stíhania, keď tvrdí, že skutkový základ výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia pri skutkoch 1, 2, 3, 4 a 6, z ktorých je obvinený, je tak vágny a všeobecný, že nepokrýva ani len podstatu obligatórných znakov skutkových podstát predmetných trestných činov. K obvineniu zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. uviedol, že nikdy nebol členom tzv. skupiny T., nikdy pre ňu nebol činný ani ju nepodporoval. Keďže s touto skupinou, ani s jej vetvami nikdy žiadnym spôsobom nespolupracoval, sa jeho meno neuvádza ani vo výpovedi svedka J. W. a nie je v súvislosti so skupinou T. spomínaný ani vo výpovediach svedkov R. B., M. R., P. L. a N. K.. Pokiaľ ide o prečin nátlaku podľa § 192 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., sťažovateľ namieta, že o povinnosti poškodeného dať JUDr. A. 30% zo sumy 77.000 eur za predaj bytu sa dozvedel až z uznesenia o vznesení obvinenia a ak svedok M. Š. tvrdí, že pri odovzdaní boli prítomné aj ďalšie osoby, vrátane neho, o tom nemá vedomosť a toto tvrdenie sa nezakladá na pravde. Vo vzťahu k pokračovaciemu zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. obvinený uviedol, že akcie ohľadom nahliadnutia do bezpečnostnej schránky sa nezúčastnil a rovnako sa nezúčastnil podpisovania zmlúv ohľadom prevodu nehnuteľností medzi poškodeným a P. Ž.. Napokon nemá sťažovateľ vedomosť ani o prečine nátlaku podľa § 192 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. uvedenom pod bodom 6 uznesenia o vznesení obvinenia a poukazuje na to, že poškodený a svedok Š. ho pri tomto skutku nespomínajú.

Vo vzťahu k uzneseniu o vzatí do väzby obvinený I. C. namieta, že ak sudca pre prípravné konanie konštatuje, že ešte neboli vypočutí všetci obvinení a taktiež vyplýva reálna potreba vypočuť aj ďalších svedkov, to samo o sebe ešte nie je dôvodom pre ďalšie trvanie kolúznej väzby. V tejto súvislosti sťažovateľ zdôraznil, že aj v prípade nutnosti vykonať ďalšie dôkazy, musí súd v každom štádiu konania skúmať, či vzhľadom k doplneniu potrebných dôkazov, ponechanie dôvodu kolúznej väzby obvineného je nevyhnutné. Zároveň tvrdí, že trvanie kolúznej väzby nie je možné zdôvodniť len teoretickou potrebou možného vypočutia aj iných, bližšie nestotožnených osôb, u ktorých ani nie je známe, k čomu a ku ktorým obvineným by mohli vypovedať, resp. ani nie je zrejmé, či takéto osoby – svedkovia vôbec existujú. Pritom sťažovateľ osobitne dáva do pozornosti,

že skutky, ktoré sú mu kladené za vinu, sa mali stať v roku 2009 a ani jeden zo svedkov alebo zo spoluobvinených neuviedol, že by mal alebo sa aspoň snažil ovplyvniť niekoho akýmkoľvek spôsobom. Na tom podľa obvineného nemôže nič zmeniť ani konštatovanie sudcu pre prípravné konanie, že vo všeobecnosti možno predpokladať, že ak sú stíhané osoby, ktoré na páchanie trestnej činnosti zneužili svoje postavenie, takéto osoby môžu obnoviť svoje vplyvy z čias, kedy sa minimálne tvárili, že majú dosah na dôležitých ľudí v štáte. Sťažovateľ má za to, že rozhodnutie o existencii konkrétnych skutočností pre jeho vzatie do kolúznej väzby je založené iba na hypotetickej a abstraktnej úvahe.

Napokon vo vzťahu k svojej osobe uviedol, že je riadne evidovaným podnikateľom, dlhodobo sa venuje chovu hospodárskych zvierat, uchádza sa o dotácie zo strany štátu, na svoje živobytie nepotrebuje a ani nepotreboval príjmy pochádzajúce z trestnej činnosti, má dve maloleté deti, ktoré vychováva s manželkou, a jeho väzobné stíhanie bude mať veľmi nepriaznivý dopad na celú jeho rodinu a jeho hospodárstvo.

V podstate z týchto dôvodov obvinený I. C. žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie Špecializovaného trestného súdu a prepustil ho na slobodu.

Obvinený B. B. v odôvodnení podanej sťažnosti tvrdí, že rozhodnutie o jeho vzatí do väzby má výsostne charakter prostriedku na uľahčenie trestného stíhania. Vyslovil zároveň názor, že rozhodnutie o vzatí do väzby nie je v súlade so zákonom, ak nie je podložené skutkovými okolnosťami odôvodňujúcimi záver o dôvodnom podozrení zo spáchania trestného činu obvineným. Pritom celé trestné stíhanie vedené proti jeho osobe, ktoré je založené prevažne na tzv. „spolupracujúcich obvinených“ subjektívne motivovaných snahou vyhnúť sa vlastnej trestnej zodpovednosti, prípadne zabezpečiť si procesne výhodnejšie postavenie a zmierniť následky svojho trestného stíhania nedôvodnou kriminalizáciou viacerých osôb, vrátane jeho, považuje za nezákonne a predčasné. V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že v skutku č. 1 uznesenia o vznesení obvinenia sa vo vzťahu k jeho osobe neuvádza kde, kedy a akým spôsobom mal byť činný pre zločineckú skupinu, prípadne aké pokyny a od koho mal dostávať, resp. dávať. Obvinený je presvedčený, že tento skutok vo vzťahu k jeho osobe nevykazuje znaky, ktoré musí opis skutku povinne obsahovať, keď v predmetnej skutkovej vete absentuje konkretizácia jeho údajnej činnosti, ktorú mal vykonávať ako osoba činná pre zločineckú skupinu, a sú v nej uvedené výlučne abstraktné skutočnosti, čím došlo podľa sťažovateľa k porušeniu

ustanovení § 206 Tr. por. Ďalej namieta, že hoci na rozhodnutie o vzatí do väzby nie je nutné požadovať istotu bez rozumnej pochybnosti ako pri meritórnom rozhodnutí, je nutné vyžadovať aspoň elementárny opis skutku tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 206 Tr. por., pričom podľa sťažovateľa táto zákonná náležitosť v napadnutom uznesení absentuje. Preto tvrdí, že mu bolo vznesené obvinenie bez toho, aby boli splnené základné predpoklady, ktoré by takýto postup umožňovali, a tým jeho väzba nespĺňa základnú materiálnu podmienku – dôvodnosť obvinenia.

Pokiaľ ide o dôvody jeho väzby, obvinený B. B. v prvom rade uviedol, že Trestný poriadok podmieňuje možnosť vzatia obvineného do väzby existenciou dôvodnej obavy vyplývajúcej z konkrétnych skutočností vo vzťahu k niektorej nežiaducej forme správania označovanej ako dôvod väzby. Bez ustálenia takýchto skutočností, ktoré musia reálne nastať, pritom nie je možné vziať obvineného do väzby, pretože v opačnom prípade by bolo obmedzenie osobnej slobody nedôvodné. Zároveň tvrdí, že v napadnutom uznesení súdu nie je uvedená žiadna reálna, konkrétne skutočnosť, ktorá by odôvodňovala obavu z jeho kolúzneho konania, a konkrétne skutočnosti odôvodňujúce takýto postup sú podľa sťažovateľa nahradené domnienkami a hypotézami. V tomto smere namieta, že záver súdu o možnosti ovplyvňovania prostredníctvom jeho znalostí a poznania osôb z prostredia polície, nie je v súvislosti s jeho osobou žiadnym spôsobom konkretizovaný a ani verifikovaný. Samotný fakt, že je bývalým príslušníkom Policajného zboru a teda logicky pozná prostredie Policajného zboru, nemôže podľa neho založiť dôvod kolúznej väzby, bez reálneho dôkazu, že by pôsobil na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak maril objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, prípadne dôkazu, predstavujúceho reálnu obavu, že sa o takéto porušenie zákona v budúcnosti pokúsi. Snaha o ovplyvňovanie a nátlak na poškodeného M., na základe ktorého súd v napadnutom rozhodnutí ustálil dôvody kolúznej väzby pri iných obvinených, nebola vo vzťahu k nemu preukázaná a ani konštatovaná. Takisto fakt, že niektorých spoluobvinených sa doposiaľ nepodarilo zadržať, môže byť relevantný vo vzťahu k ich väzobným dôvodom, ale nemá relevanciu vo vzťahu k dôvodom jeho kolúznej väzby. Osobitne pritom poukázal na to, že od skutku prešlo takmer osem rokov a počas tohto obdobia preukázateľne nedošlo k žiadnemu jeho kolúznemu konaniu. Preto podľa sťažovateľa nie je zrejmé, prečo a na základe čoho by mal začať kolúzne konať práve v roku 2017. Vyslovil pritom názor, že predpokladom kolúznej väzby obvineného musí byť aktívna činnosť smerujúca k mareniu skutočností závažných pre trestné stíhanie a dôvodom väzby nemôže byť len určitá dôkazná alebo procesná situácia bez zistenia konkrétnych skutočností, ktoré odôvodňujú aplikovanie podmienok upravených

v § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. S poukazom na konkrétne rozhodnutia najvyššieho súdu sťažovateľ ďalej namieta, že skutočnosť, že v priebehu trestného stíhania majú byť vypočuté alebo stotožnené ďalšie aj doposiaľ neznáme osoby, nie je kolúznym dôvodom väzby, keďže ide o procesnú situáciu bežnú v každom trestnom konaní. Podľa sťažovateľa súd kolúznu väzbu odôvodňuje v napadnutom uznesení len hmlistými, neistými a konkrétnymi skutočnosťami dostatočne neodôvodnenými podozreniami z následku predpokladaného v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por., pričom uvedené odôvodnenie nie je postačujúce na založenie dôvodu väzby.

Okrem toho obvinený B. B. namieta, že postupom OČTK pri jeho zadržaní došlo k porušeniu ustanovenia § 85 ods. 4 Tr. por. ako i § 86 ods. 1 Tr. por., čím trpí nezákonnosťou aj nasledovný postup, vrátane rozhodnutia súdu o jeho vzatí do väzby. Konkrétne poukazuje na to, že nebol po zadržaní vypočutý ako podozrivý, a teda nemal možnosť uviesť skutočnosti ohľadom dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu a ohľadom väzobných dôvodov. Tvrdí, že nesprávnosť postupu pri zadržaní má za následok prepustenie zadržanej osoby na slobodu, resp. v súčasnom štádiu konania prepustenie z väzby na slobodu.

Napokon obvinený pre prípad, že by Najvyšší súd Slovenskej republiky mal za to, že dôvody jeho väzby existujú, opakovane ponúkol ako náhradu jeho väzby písomný sľub, ktorý predložil v konaní pred súdom prvého stupňa, a to za súčasného uloženia probačného a mediačného dohľadu a primeraných obmedzení. Tým by súd mohol podľa sťažovateľa verifikovať a preveriť, či sa bude zúčastňovať na úkonoch trestného konania a tiež, že sa zdržiava na adrese trvalého pobytu, resp. orgánom činným v trestnom konaní uvedenej adrese pobytu, že nebude pôsobiť na svedkov, prípadne spoluobvinených, znalcov alebo inak mať objasňovanie skutočností závažných pre trestné konanie a najmä, že sa nedopúšťa žiadnej trestnej ani akejkoľvek protiprávnej činnosti, resp. plní obmedzenia a povinnosti, ktoré by mu súd eventuálne uložil. Zároveň vyslovil presvedčenie, že vzhľadom na jeho osobu, ako aj časový odstup od skutku kladeného mu za vinu a dôvody jeho vzatia do väzby, je daný reálny predpoklad na nahradenie jeho väzby.

V podstate z týchto dôvodov obvinený B. B. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie o vzatí do väzby a rozhodol o jeho prepustení na slobodu, eventuálne, aby rozhodol o nahradení jeho väzby podľa

§ 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. prijatím ponúkaného písomného sľubu, za súčasného uloženia probačného a mediačného dohľadu a primeraných povinností a obmedzení podľa § 82 Tr. por.

Obvinený M. J. v dôvodoch podanej sťažnosti rekapituluje predchádzajúce konanie a v prvom rade polemizuje s názorom sudcu pre prípravné konanie, že plynutie času má z pohľadu zániku väzobných dôvodov iný význam v prípade tzv. „kolúznei väzby“ ako napríklad pri tzv. „útekovej“ väzbe. Podľa tohto sťažovateľa totiž obava z hroziaceho trestu nemusí pominúť dlhší čas a aj keby pripustil, že záujem na ovplyvňovaní iných sa časom zoslabovať automaticky nemusí, tak reálna možnosť niekoho ovplyvniť určite časom slabne, prípadne sa stráca. Tvrdí pritom, že je objektívne známou skutočnosťou, bez nutnosti jej dokazovania, že v prípade dlhšej absencie akéhokoľvek kontaktu s inou osobou sa stráca reálna možnosť vplyvu na jej rozhodovacie procesy. Ovplyvniť vedomie a vôľu inej osoby v situácii, keď ju dlhší čas nevidel, ani sa s ňou žiadnym spôsobom nekontaktoval viacero rokov, pričom nemajú spoločné rodinné, pracovné, majetkové, či iné prepojenia, je podľa sťažovateľa prakticky nemožné, až vylúčené. Rovnako je podľa neho vylúčené, aby vplýval na osoby jemu neznáme alebo „zahladzoval“ stopy ukrytím listín a vecí, ktorými nedisponuje on ani jemu blízka osoba. Navyše, poukazujúc na konkrétne rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vyslovil tento obvinený názor, že v prípade tzv. „kolúznei“ väzby zohráva čas dôležitú úlohu z toho pohľadu, či úkony potrebné na objektívne posúdenie vecí už boli vykonané, resp. či orgány činné v trestnom konaní mali dostatok času na ich vykonanie, avšak bez uvedenia dostatočných dôvodov ich nevykonali. V tejto súvislosti poukazuje na to, že s orgánmi činným v trestnom konaní spolupracujúci obvinení boli v predmetnej veci vypočutí pred dlhším časom a samotná potreba opakovať niektoré výsluchy po vznesení obvinenia, nemôže zakladať bez ďalších faktorov obavu z možného ovplyvňovania svedkov, ku ktorým nemá osobne žiaden vzťah. Zároveň zdôraznil, že mu nie je kladené za vinu členstvo v skupine, nie je v nadradenom postavení k iným osobám v súkromnom, pracovnom, či inom živote, nie je pre žiadne osoby takou autoritou, ktorá by mohla svojim vplyvom zmeniť, či ovplyvniť ich vôľu, vedomie a tým samotné rozhodnutie vypovedať pravdivo. V nadväznosti na to dáva sťažovateľ do pozornosti, že sám prokurátor v návrhu na vzatie do väzby vzhliadol dôvody pre tzv. „kolúznu“ väzbu v podobe vzájomného ovplyvňovania, zahladzovania stôp a súvisiacich písomností najmä u osôb s významnejším postavením, kde z pozície nadriadenosti a moci môžu vplývať na nižšie postavené subjekty. Jemu takéto postavenie nie je v obvinení ani len kladené za vinu a preto podľa neho obava z „kolúzneho“ konania nemôže byť daná. Tento sťažovateľ

je zároveň presvedčený, že napadnuté uznesenie nespĺňa požiadavky týkajúce sa povinnosti dostatočne sa vysporiadať s možnosťou nahradenia väzby miernejšími prostriedkami.

V podstate z týchto dôvodov obvinený M. J. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie vo výrokoch, ktoré sa ho týkajú, prepustil ho na slobodu, alternatívne, aby nahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka spolu s uložením primeraných povinností a obmedzení.

Obvinený I. B. v odôvodnení podanej sťažnosti poukázal predovšetkým na to, že celé obvinenie je postavené na výpovediach svedkov – kajúcnikov, údajných členov skupiny „T.“, skutok sa udial pred ôsmimi rokmi, pričom on neudrzuje žiadne kontakty so spoluobvinenými. Preto kolúzne dôvody sú podľa neho po takom čase už neaktuálne. Namietá tiež, že v bode 1 uznesenia o vznesení obvinenia nie je, nielenže popísaná jeho činnosť, ktorá by mohla naplniť skutkovú podstatu trestného činu, ale nie je tam spomenuté ani len jeho meno. Určitá činnosť (či už vedomá alebo nevedomá) je uvedená v bode 10 tohto uznesenia, ale v tomto bode nie je obvinený, čo uvádza aj sudca pre prípravné konanie na strane 24 uznesenia o vzatí do väzby. Formálne však nie je podľa tohto sťažovateľa možné, odôvodňovať väzbu konaním, za ktoré mu nebolo vznesené obvinenie. Ďalej namietá, že ho sudca zaradil (predpokladá, že omylom) medzi skupinu štátnych zamestnancov: B., C. s väzbami na PZ a SIS. Toto tvrdenie sa nezakladá na pravde, nikdy nebol príslušníkom PZ a nikdy nepracoval v inej štátnej službe. Preto žiada, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie a prepustil ho z väzby na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako nadriadený súd preskúmal na podklade vyššie uvedených sťažností, ktoré boli podané oprávnenými osobami včas, podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovatelia podali sťažnosti, ako i konanie predchádzajúce týmto výrokom a dospel k nasledujúcim zisteniam.

Obvinení Ľ. K., I. C., B. B., M. J., I. B. a T. G. sú v preskúmvanej veci trestne stíhaní na základe uznesenia vyšetrovateľa Národnej protizločineckej jednotky – expozitúra Bratislava, Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru (ďalej len „vyšetrovateľ“) z 28. januára 2017, ČVS: PPZ-755/NKA-PZ-BA-2016, ktorým bolo im a ďalším pätnástim osobám vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. Ľ. K. bolo týmto uznesením

vznesené obvinenie aj pre obzvlášť závažné zločiny nátlaku podľa § 192 ods. 1, ods. 4 písm. c) Tr. zák. a podľa § 192 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. c) Tr. zák., I. C. bolo vznesené obvinenie tiež pre prečiny nátlaku podľa § 192 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. a podľa § 192 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., B. B. bolo vznesené obvinenie pre prečin nátlaku podľa § 192 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., ktorý mal spáchať v súbehu so zločinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák., a pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., za ktorý bolo vznesené obvinenie aj M. J.. Obvinení sa týchto trestných činov mali dopustiť na skutkovom základe uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia, pričom popis jednotlivých skutkov je súčasťou aj odôvodnenia napadnutého uznesenia, preto najvyšší súd ich nepovažuje za potrebné na tomto mieste znovu opakovať.

Podľa zápisnice o zadržaní boli všetci obvinení zadržaní postupom podľa § 86 Tr. por. 29. januára 2017 a to obvinený L. K. o 18:50 hod., obvinený T. G. o 05:15 hod., obvinený I. C. o 05:01 hod., obvinený B. B. o 05:05 hod., obvinený M. J. o 05:16 hod., pričom jeho zadržaniu predchádzalo predvedenie, ku ktorému došlo o 05:14 hod., a obvinený I. B. o 05:00 hod. Následne, 31. januára 2017 o 03:00 hod. boli zadržaní obvinení odovzdaní špecializovanému trestnému súdu, sudca pre prípravné konanie ktorého ich ešte v ten istý deň v čase od 14:45 hod. do 19:45 hod. vypočul a 1. februára 2017 v čase od 17:55 hod. do 19:30 hod. im oznámil sťažnosťami napadnuté uznesenie o vzatí do väzby.

Z uvedeného vyplýva, že obvinení boli odovzdaní súdu do 48 hodín od ich zadržania a sudca pre prípravné konanie rozhodol o ich vzatí do väzby do 48 hodín od ich prevzatia a doručenia návrhu prokurátora.

Nemožno pritom prisvedčiť námietkam obvineného B. B., že nebol po zadržaní vypočutý ako podozrivý, a teda nemal možnosť uviesť skutočnosti ohľadom dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu a ohľadom väzobných dôvodov, keďže ako je zrejmé z vyššie uvedeného, nebol zadržaný ako podozrivá osoba podľa § 85 Tr. por., ale ako obvinený, pričom v súlade s § 86 ods. 1 Tr. por. bol ihneď pri zadržaní oboznámený s dôvodmi zadržania a následne bol vypočutý v procesnom postavení obvineného.

Pokiaľ ide o námietky obvineného T. G., je potrebné uviesť, že pokiaľ dospeje vyšetrovateľ k záveru, že u obvineného je daný niektorý z dôvodov väzby podľa § 71 Tr. por., nie je jeho zadržanie podmienené predchádzajúcim neúspešným predvolaním a predvedením, pričom v takýchto prípadoch je v zásade daná aj druhá podmienka zadržania a síce, že rozhodnutie o väzbe nemožno zadovážiť vopred. Vo vzťahu k tvrdeniu tohto sťažovateľa, že mu bolo v dôsledku odopretia nazretia do spisu obmedzené právo na obhajobu, poukazuje najvyšší súd na to, že zo zápisnice o výsluchu obvinených pred Špecializovaným trestným súdom vyplýva, že obvinení mali dostatočný čas na poradu so svojimi obhajcami a nikto z nich nevzniesol vo vzťahu k možnosti nazrieť do spisu žiadne požiadavky.

Po zistení, že boli splnené všetky formálno-procesné podmienky pre vzatie obvinených do väzby (§ 72 ods. 2, § 86 a § 87 Tr. por.), najvyšší súd ďalej skúmal, či sú dané aj materiálne podmienky pre obmedzenie ich osobnej slobody väzbou; v prvom rade to, či doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, tieto majú znaky konkrétnych trestných činov a či je dané podozrenie, že ich mali spáchať aj sťažovatelia a to s takou mierou istoty, ktorá zodpovedá súčasnému štádiu trestného konania (§ 71 ods. 1 Tr. por.).

So zreteľom na sťažovateľmi uplatnené námietky smerujúce najmä voči obvineniu zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., ako aj na v napadnutom uznesení prezentovaný názor Špecializovaného trestného súdu, že činnosť, resp. členstvo alebo podporu zločineckej skupiny je potrebné aspoň v istej miere dať do súvisu s konkrétne popísanými skutkami, ktorých sa táto zločinecká skupina mala dopustiť, a teda podľa súdu prvého stupňa je v zásade vylúčená situácia, aby bol niekto všeobecne označený za osobu, ktorá pácha trestné činy násilného alebo majetkového charakteru, bez toho, aby takáto činnosť bola v rámci ďalších skutkov opísaná a nebolo za ňu vznesené obvinenie, najvyšší súd považuje za potrebné k veci najprv vo všeobecnej rovine uviesť:

Podľa § 296 Tr. zák. je trestným nielen založenie a zosnovanie zločineckej skupiny, ale i samotné členstvo v nej, činnosť pre ňu, resp. jej podpora, pričom pre vyvodenie trestnej zodpovednosti sa nevyžaduje, aby konanie člena zločineckej skupiny, osoby činnejšej pre ňu alebo osoby, ktorá takéto nebezpečné zoskupenie podporuje, zároveň napĺňalo znaky ďalšieho trestného činu, ktorého spáchanie je cieľom zločineckej skupiny (§ 129 ods. 4

Tr. zák.). Postačí totiž úmyselná účasť v takej skupine alebo iné úmyselné konanie na účel zachovania jej existencie, resp. úmyselné konanie spočívajúce v poskytnutí finančných alebo iných prostriedkov, služieb, súčinnosti alebo vo vytváraní iných podmienok na účel založenia alebo zachovania existencie takej skupiny [§ 129 ods. 6 písm. a), ods. 7 písm. a) Tr. zák.].

Činnosť (či už člena alebo inej osoby) pre takúto skupinu tak môže spočívať už v tom, že osoba pre zločineckú skupinu, resp. pre niektorého jej člena, ale v záujme celej skupiny, zabezpečuje niektoré práce alebo služby, napr. osobnú ochranu, ekonomické alebo právne poradenstvo. Podpora zločineckej skupiny môže mať potom podobu materiálnu (napr. poukázanie finančných prostriedkov na účet zločineckej skupiny, darovanie hotovosti, poskytnutie hnutelných alebo nehnuteľných vecí), ale i morálnu (napr. prejav sympatií, intervencia v prospech cieľov zločineckej skupiny, poskytovanie informácií). V takýchto prípadoch teda postačí, ak opis skutku v uznesení o vznesení obvinenia obsahuje skutočnosti odôvodňujúce záver, že obvinený je členom konkrétnej zločineckej skupiny, je pre ňu činný alebo ju podporuje, bez toho, aby bolo zároveň nutné konkretizovať trestnú činnosť páchanú zločineckou skupinou. Podstata protiprávneho konania totižto nespočíva v účasti obvineného (v širšom slova zmysle) na trestnej činnosti páchanej zločineckou skupinou (z čoho prvostupňový súd mylne vychádza pri svojej argumentácii, ktorú si v podstate osvojili i sťažovatelia), ale spočíva v tom, že je členom takejto skupiny, je pre ňu činný alebo ju podporuje.

Vychádzajúc uvedeného považuje najvyšší súd z pohľadu posúdenia dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľov za podstatné, že podľa uznesenia o vznesení obvinenia má zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. spočívať v podstate v tom, že obvinený L. K., ktorý sa mal po násilnej smrti J. T., ktorý zomrel 30. júla 2003, a ďalších popredných členov zločineckej skupiny všeobecne známej ako T., ktorá má od 90-tych rokov dvadsiateho storočia až doposiaľ pôsobiť prevažne na území Bratislavského, Trnavského a Nitrianskeho kraja, postaviť do jej vedenia a v bližšie nezistenom čase mal rozdeliť jej členov zoskupených minimálne v jednej zo súkromných bezpečnostných služieb, ktorá mala mať väzby na túto zločineckú skupinu, s názvom B., s. r. o. do viacerých vetiev a to v záujme zachovania bezproblémového fungovania a existencie skupiny, sťažného mapovania, objasňovania a dokazovania trestnej činnosti páchanej členmi jednotlivých vetiev skupiny, na čele ktorých sa majú nachádzať osoby na prvom stupni riadenia zločineckej skupiny,

ktoré majú priamo podliehať obvinenému Ľ. K. a plniť jeho pokyny ohľadom páchania trestnej činnosti najmä násilného a majetkového charakteru pre zločineckú skupinu, pričom tento obvinený mal v roku 2010 prostredníctvom M. Š. prinútiť T. M. vziať späť žalobu na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a návrh na vydanie predbežného opatrenia a začiatkom roka 2011 ho mal prinútiť vyplatiť 50.000,- eur za poskytovanie ochrany zo strany zločineckej skupiny T..

Obvinený T. G. má podľa uznesenia o vznesení obvinenia tvoriť ochranu obvineného P. V., ktorý má riadiť a zabezpečovať činnosť zločineckej skupiny najmä v Trnavskom kraji, a obvinení M. J., I. C., I. B. a B. B. majú byť činní pre JUDr. J. A., ktorý má pre skupinu zabezpečovať právne služby a rady a ovplyvňovať konania pred súdmi a orgánmi činnými v trestnom konaní za účelom získania prospechu pre zločineckú skupinu. Konanie obvinených I. C., B. B. a M. J. je zároveň bližšie konkretizované v bodoch 2), 3), 4) a 6) uznesenia o vznesení obvinenia, pričom jeho podstata má spočívať v tom, že v úmysle získať finančný prospech mali spoločne s ďalšími obvinenými a na pokyn JUDr. J. A. v marci 2009 využiť obavy T. M. a predstierať zabezpečenie ochrany jeho majetku a života, čím ho mali podvodne primäť k prevodu nehnuteľností a zároveň ho mali prinútiť k vyplateniu finančnej hotovosti po 3.500,- eur pre každého z nich a obvinený I. C. sa mal 4. januára 2010 podieľať aj na tom, že T. M. zo strachu pred JUDr. J. A. a pred ďalšími prítomnými členmi zločineckej skupiny mal ako dlžník podpísať fiktívnu zmluvu o pôžičke na sumu 116.178,71 eura spolu s uznaním tohto dlhu vo forme notárskej zápisnice.

Uznesenie o vznesení obvinenia teda obsahuje dostatočne konkrétny opis toho, v čom mala spočívať činnosť jednotlivých sťažovateľov pre zločineckú skupinu T., ktorá má pôsobiť prevažne na území Bratislavského, Trnavského a Nitrianskeho kraja od 90-tych rokov dvadsiateho storočia až doposiaľ, pričom predmetom trestného konania je obdobie od roku 2003, kedy sa mal do vedenia tejto skupiny postaviť obvinený Ľ. K., až do súčasnosti.

Námietky sťažovateľov tak nie sú v tomto smere dôvodné a najvyšší súd sa v tejto časti nestotožňuje ani s vyššie uvedeným názorom prvostupňového súdu.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu v rozsahu zodpovedajúcom rozhodnutiu o väzbe obvinených sťažnostný súd ďalej zistil, že skutkové zistenia uvedené v uznesení o vznesení obvinenia majú v tomto štádiu konania dostatočnú oporu v doposiaľ

zabezpečených dôkazoch, najmä vo výpovediach svedkov J. W., M. Š., R. B., T. M. a P. L., na ktoré správne poukázal už súd prvého stupňa. Najmä prví dvaja menovaní vo svojich výpovediach veľmi podrobne popisujú účasť jednotlivých obvinených na činnosti zločineckej skupiny T., pričom ich výpovede sa navzájom potvrdzujú a dopĺňajú.

Vzhľadom na námietky sťažovateľov, ktorými spochybňujú dôvodnosť ich trestného stíhania, považuje najvyšší súd za potrebné na tomto mieste pripomenúť, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného, ale posudzujú len to, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, v ktorom sa vidí trestný čin. Existencia takéhoto dôvodného podozrenia pritom predpokladá, že sú dané skutočnosti alebo informácie, ktorými by bolo možné presvedčiť nezávislého a objektívneho pozorovateľa o tom, že sa dotčná osoba mohla dopustiť trestného činu. Tieto skutočnosti, na ktorých sa podozrenie zakladá, však nemôžu byť na rovnakej úrovni ako skutočnosti potrebné k odôvodneniu odsúdenia, alebo i k podaniu obžaloby, čo je predmetom až ďalšej fázy trestného konania (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci K. proti Českej republike z 26. marca 2009, odsek 75). Z toho zároveň vyplýva, že v konaní o väzbe súdy nehodnotia dôkazy s konečnou platnosťou. Takéto hodnotenie je totiž vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré v prípade postavenia obvineného pred súd nasleduje potom, čo bolo v súlade so zásadami bezprostrednosti a ústnosti vykonané celé dokazovanie. Uvedené sa pritom týka aj posudzovania hodnovernosti výpovedí tzv. spolupracujúcich osôb.

Po zistení, že v preskúmvanej veci je daná aj základná materiálna podmienka pre vzatie obvinených do väzby – dôvodné podozrenie zo spáchania skutkov kladených im za vinu – podrobil najvyšší súd prieskumu záver Špecializovaného trestného súdu o existencii dôvodnej obavy, že v prípade ponechania na slobode budú sťažovatelia pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo budú inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie [§ 71 ods. 1 písm. b) Tr. por.] a obvinení Ing. L. K. a T. G. budú tiež pokračovať v trestnej činnosti [§ 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.].

Pokiaľ ide o dôvody tzv. kolúznej väzby je potrebné predovšetkým poukázať na to, že z výpovedí vyššie uvedených svedkov okrem iného plynie, že časť príjmov pochádzajúcich z násilnej, drogovej a ekonomickej trestnej činnosti, ktorá mala byť v rámci zločineckej skupiny T. páchaná, sa má odkladať a používať v prípade trestného stíhania jej členov, resp. ďalších osôb pre ňu činných. Konkrétne na úhradu nákladov spojených

so zabezpečením obhajcov, prípadne na úhradu nákladov na ich skrývanie sa, na úplatky alebo ako finančná podpora poskytovaná počas väzby obvineným, ich príbuzným a blízkym osobám. Táto finančná podpora však má byť podmienená ich lojalitou, t. zn. tým, že budú alebo nebudú vypovedať a usvedčovať ďalšie osoby alebo budú vypovedať vopred dohodnutým spôsobom, pričom o jej poskytovaní má rozhodovať práve obvinený L. K.. Navyše v prípade väzobného trestného stíhania majú informácie medzi jednotlivými obvinenými sprostredkovať práve prostredníctvom zločineckej skupiny zabezpečení obhajcovia, ktorí majú súčasne ovplyvňovať osoby, ktoré takto zastupujú, aby nevypovedali a neusvedčili ďalšie osoby.

Veľmi podrobne a otvorene v tomto smere (s označením konkrétnych osôb z prostredia polície, prokuratúry a súdov, ktorých prostredníctvom malo byť trestné stíhanie členov skupiny ovplyvňované) vypovedá práve svedok J. W., z ktorého výpovedí tiež vyplýva, že až do októbra 2016 (kedy začal spolupracovať s orgánmi činným v trestnom konaní) ho v jeho trestnej veci zastupovali obhajcovia, ktorých mal poslať a platiť práve obvinený L. K., ktorý mu zároveň mal prostredníctvom dcéry posielat' peniaze aj do väzby a to okolo 500,- až 600,- eur mesačne, čo súčasne podporuje podozrenie, že zločinecká skupina T. na čele s menovaným má pôsobiť doposiaľ. Práve toto sú také konkrétne skutočnosti vyplývajúce z konania obvineného L. K. v rámci zločineckej skupiny T., z členstva v ktorej je dôvodne podozrivý, ktoré vyvolávajú dôvodnú obavu, že v prípade prepustenia na slobodu bude takýmto spôsobom ďalej pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Okrem toho je potrebné poukázať na to, že podstata násilnej trestnej činnosti páchanej v rámci zločineckej skupiny, má podľa svedkov spočívať vo vydieraní, ktoré má byť spojené či už s priamym násilím smerujúcim voči osobám alebo ich majetku, resp. s hrozbou takéhoto násillia. V tejto súvislosti je potom nutné poukázať na to, že podľa výpovedí svedkov M. Š. a R. B. obvinený M. G. nemá byť len ochrankárom spoluobvineného P. V., ale zároveň má mať na starosti aj páchanie drogovej trestnej činnosti a v rámci rozdelenia úloh v zločineckej skupine mal byť určený aj na používanie „hrubej sily“. Dôvodnou je preto obava, že tento obvinený bude túto „hrubú silu“ využívať aj na to, aby zmaril objasnenie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Napokon vo vzťahu k obvinenému B. B. treba uviesť, že podľa svedkov J. W., M. Š. a R. B. mal tento obvinený ako policajt za mesačný paušál 1.000,- eur vyplácaný T.

poskytovať jej členom informácie z prostredia polície, zabezpečovať ich ochranu a ovplyvňovať trestné konania, ktoré sa ich týkali. Pritom podľa svedka R. B. mal tak konať až do roku 2013, kedy bol svedok vzatý do väzby. Práve z tohto konkrétneho konania, z ktorého je tento obvinený dôvodne podozrivý, plyní aj podľa sťažnostného súdu dôvodná obava, že hoci už nie je policajtom, využije svoje znalosti a kontakty, aby zmaril objasnenie skutočností závažných pre jeho trestné stíhanie.

S vyššie uvedenými dôvodmi tzv. kolúznej väzby potom u obvinených Ľ. K. a M. G. úzko súvisia aj dôvody tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., keďže finančné prostriedky, ktoré majú byť používané na ovplyvňovanie vyšetrovania, majú pochádzať práve z trestnej činnosti páchanej v rámci zločineckej skupiny T.. Táto konkrétna skutočnosť vyplývajúca z doposiaľ vykonaného dokazovania, prihliadajúc zároveň na dobu, po ktorú mala byť trestná činnosť, pre ktorú sú obvinení stíhaní, páchaná, a na postavenie týchto obvinených v hierarchickej štruktúre zločineckej skupiny T., z ktorého sú podozriví, vyvoláva aj podľa sťažnostného súdu reálnu obavu, že v prípade prepustenia na slobodu budú pokračovať v trestnej činnosti, aby naďalej zabezpečovali uvedené finančné prostriedky.

V tejto súvislosti sťažnostný súd pre úplnosť dodáva, že rozhodovanie o väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 Tr. por. sa odohráva vždy v rovine pravdepodobnosti (nie istoty) vo vzťahu k dôsledkom, ktoré môžu nastať, ak nebude obvinený vo väzbe. Pri rozhodovaní o väzbe tak môže súd riziko úteku, kolúzneho správania alebo pokračovania v trestnej činnosti len odhadovať, a preto nie je nevyhnutne potrebné, aby zo strany väzobne stíhaných obvinených už k takýmto konaniam alebo k pokusom o ne došlo.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd uzatvára, že u obvinených Ľ. K. a M. G. sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a písm. c) Tr. por. a u obvineného B. B. je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. Ich väzbu pritom nemožno ani podľa sťažnostného súdu v tomto štádiu konania nahradiť a to z dôvodov, na ktoré výstižne poukázal už Špecializovaný trestný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, ktoré si najvyšší súd v tejto časti osvojil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Tento záver ale neplatí aj vo vzťahu k obvineným I. C., M. J. a I. B..

Ako už bolo uvedené vyššie, dôvody väzby u obvinených Ľ. K., M. G. a B. B. vyplývajú z ich konkrétneho konania v rámci, resp. pre zločineckú skupinu T., z ktorého sú

dôvodne podozriví.

Pokiaľ ide o obvinených I. C. a M. J., títo síce mali byť podľa svedka R. B. tiež činní pre zločineckú skupinu T., jednotliví svedkovia však okrem konania, ktorého sa mali dopustiť vo vzťahu k poškodenému T. M., nepopisujú žiadnu ich ďalšiu činnosť pre túto zločineckú skupinu. Trestných činov proti tomuto poškodenému sa pritom mali dopustiť v roku 2009 a obvinený I. C. aj v roku 2010 a podstata ich protiprávneho konania mala spočívať v tom, že mali predstierať určitý vplyv (obvinený I. C. ako zamestnanec úradu vlády a obvinený M. J. ako blízky priateľ premiéra a príslušník SIS), ktorý mal viesť k tomu, že poškodený mal v omyle previesť časť nehnuteľností, ktoré v tom čase spravoval. Nemožno pritom prehliadať, že poškodený T. M. v súvislosti s tým, že mal menovaným vo februári 2009 vyplatiť po 3.500,- eur ako odmenu za to, že zabezpečovali jeho výsluchy, sa nezmieňuje o žiadnom nútení nielen zo strany týchto obvinených ale ani ostatných obvinených (č. l. 25, zv. I).

Zohľadniac charakter protiprávneho konania, ktorý je obvineným I. C. a M. J. kladený za vinu, a čas, ktorý od spáchania skutkov, z ktorých sú podozriví, uplynul, dospel najvyšší súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že obava z možného kolúzneho správania sa týchto obvinených nie je natoľko významná (intenzívna), aby dostatočne ospravedlnila obmedzenie ich osobnej slobody väzbou.

Uvedené sa podľa najvyššieho súdu vzťahuje aj na obvineného I. B., ktorý je síce svedkami označovaný za člena zločineckej skupiny, ktorý plní pokyny JUDr. J. A., doposiaľ vykonané dôkazy však naznačujú, že mal byť na najnižšom stupni jej hierarchickej štruktúry, pričom nič nenasvedčuje tomu, že disponuje či už finančnými alebo inými prostriedkami, resp. prístupom k nim (na rozdiel od obvinených Ľ. K. a T. G.), ktoré by mu reálne umožnili pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Z týchto dôvodov najvyšší súd na podklade sťažností obvinených I. C., M. J. a I. B. zrušil napadnuté uznesenie Špecializovaného trestného súdu vo výrokoch týkajúcich sa týchto obvinených a prepustil ich na slobodu a sťažnosti obvinených I. K., T. G. a B. B. ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave 9. februára 2017

JUDr. Petra P a l u d a, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. František Mozner

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Lucia Gočálová